

LAIVAS

No. 30. Metai X

Liepos-July 19, 1930

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

“ L A I V A S ”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

VI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

ROM. 6, 3-11.

BROLIAI: Ar jūs nežinote, kad mes visi, kurie esame krikštu artimiausiai suvienyti su Jėzumi Kristumi, krikštu dalyvaujame Jo mirtyje? Nes krikštu, kuriuo dalyvaujame mirtyje mes esame draug su Juo palaidoti, kad kaip Kristus kėlėsi iš mirusių per Tėvo garbę, taip ir mes gyventumėm nauju gyvenimu. Nes jei mes suaugome su Juo mirties panašumu, taippat būsime ir prisikėlime. Mes juk žinome, jog senasis mūsų žmogus yra draug prikaltas ant kryžiaus, kad būtų sunaikintas nuodėmingas kūnas, ir kad mes daugiau nebevergautumėm nuodėmei. Nes, kas mirė, tas yra paliuosuotas nuo nuodėmės. O jei mes numirėme su Kristumi, tai mes tikime, kad taip pat draug su Kristumi būsime gyvi. Mes žinome, kad Kristus, atsikėlęs iš numirusių, jau nebemiršta; mirtis ant Jo daugiau nebeviešpatauja. Nes, kad Jis mirė dėl nuodėmės, tai mirė vieną kartą, kad gi yra gyvas, tai gyvas Dievui. Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėme; gyvais gi Dievui vienybėje su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

E v a n g e l i j a

MORK. 8, 1-9.

ANUO metu: didelei miniai drauge su Jėzumi esant ir neturint ko valgyti, Jis pasivadinęs mokytinius jiems tarė: Gaila man minios, nes štai jau tris dienas jie pasilieka prie manęs ir neturi ko valgyti. Jei aš paleisiu juos į jų namus nevalgčius, jie apalps kelyje, nes kaikurie iš jų yra atėję iš tolo. Jo mokiniai Jam atsakė: Iš kur galės kas nors imti čia tyruose duonos jiems pavalgydinti? Jis jų paklausė: Kiek turite duonos kepalų? Jie atsakė: Septynis. — Tuomet Jis liepė miniai atsisėsti ant žemės. Paimęs septynis duonos kepalus, Jis dėkojo, laužė ir davė savo mokytiniams išdėstyti, ir jie išdėstė ties minia. Jie turėjo taip pat nedaug žuvelių; ir jas Jis palaimino, ir liepė išdėstyti. Jie valgė ir privalgė. Paskui jie dar pririnko, kas buvo likę trupinių, septynias pintines. Valgiusiųjų buvo apie keturis tūkstančius, ir Jis juos paleido.

Bažnyčios Apeigos.

Bažnyčios apeigos yra savotiškoji katekizė; dangaus žvaigždės, šviesos ir debesys, kalnai ir kalneliai, jūs Dievo padarai, garbinkite Jį.”

Laužė galvą šv. Jonas kaip aprašyti žmonėms tobulą garbinimą Dievo, kad jie suprastų kaip angelai tai supranta ir panašiai jiems garbinti Dievą.

Jis, galutinai, suprato, kad pavartodamas ženklus ir apeigas, prijungdamas prie jų sutvertus daiktus, įteikdamas jiems balsą ir liežuvį ir priversdamas juos kalbėti iškilmingu ir gražiu būdu, jis padės žmonių mintims ir dvasiai pakilti į dvasių pasaulį ir dvasiniu būdu pagarbinti Dievą.

Štai kokį vaizdą paduoda regėtojas: “Jis regi vaivorykštes.” “Jų išvaizda — kaip emeraldas.” Įsivaizduokime čia, kad mes regime visą mūsų regimą dangų išpintą spalvuotomis, žėrinčiomis vaivorykštėmis; arba matome “šiaurės spindulių koliumnas, šaujančias aukštyn į padanges, šviečiančias daugybę spalvų, kokia tai būtų grožybe ir didybe.

Toliau jis mato “sostus ir senesnius sėdinčius juose; jų drabužiai balčiausi, švelniausio lino “kas yra šventųjų teisingumas; jie sėda; jie stoji; jie pagerbia; jie puola kniupšti; jie eina pirmyn ir atgal. Ant jų galvų aukso vainikai, diademos; jie persijuosę aukso juostomis; gitaros ir palmos jų rankose. Matyti žaibai, girdėti balsai ir griausmai. Ten septynios lemos “kurios yra septynios Dievo dvasios”; ten aukso taurės, “pilnos kvėpalų, kurie yra šventųjų maldos.” “Jie turėjo rankose aukso smilkytuvus ir smilkalo dūmai, šventųjų maldų, kilo aukštyn prieš sostą.

Šie viršminėtieji dalykai yra tik

Bažnyčios apeigos yra savotiškoji katekizė; dangaus žvaigždės, šviesos ir debesys, kalnai ir kalneliai, jūs Dievo padarai, garbinkite Jį.”

Laužė galvą šv. Jonas kaip aprašyti žmonėms tobulą garbinimą Dievo, kad jie suprastų kaip angelai tai supranta ir panašiai jiems garbinti Dievą.

Jis, galutinai, suprato, kad pavartodamas ženklus ir apeigas, prijungdamas prie jų sutvertus daiktus, įteikdamas jiems balsą ir liežuvį ir priversdamas juos kalbėti iškilmingu ir gražiu būdu, jis padės žmonių mintims ir dvasiai pakilti į dvasių pasaulį ir dvasiniu būdu pagarbinti Dievą.

Štai kokį vaizdą paduoda regėtojas: “Jis regi vaivorykštes.” “Jų išvaizda — kaip emeraldas.” Įsivaizduokime čia, kad mes regime visą mūsų regimą dangų išpintą spalvuotomis, žėrinčiomis vaivorykštėmis; arba matome “šiaurės spindulių koliumnas, šaujančias aukštyn į padanges, šviečiančias daugybę spalvų, kokia tai būtų grožybe ir didybe.

Toliau jis mato “sostus ir senesnius sėdinčius juose; jų drabužiai balčiausi, švelniausio lino “kas yra šventųjų teisingumas; jie sėda; jie stoji; jie pagerbia; jie puola kniupšti; jie eina pirmyn ir atgal. Ant jų galvų aukso vainikai, diademos; jie persijuosę aukso juostomis; gitaros ir palmos jų rankose. Matyti žaibai, girdėti balsai ir griausmai. Ten septynios lemos “kurios yra septynios Dievo dvasios”; ten aukso taurės, “pilnos kvėpalų, kurie yra šventųjų maldos.” “Jie turėjo rankose aukso smilkytuvus ir smilkalo dūmai, šventųjų maldų, kilo aukštyn prieš sostą.

Šie viršminėtieji dalykai yra tik

trumpa ištarka iš apaštalo regėjimo. Jie sako mums daug ką; bet daug daugiau pasako apaštalas. Ir visą pasakęs, jis jaučia, kad jis tik dalį pasakė to, ką regėjo.

Štai priežastis ir priežastys, dėl kurių Katalikų Bažnyčia vartoja apeigas.

Tą patį Dievą, kurį šventieji garbina su visokiomis apeigomis danguje, Bažnyčia turi savo altoriuje švenčiausiam Sakramente. Prie to Dievo Sosto mes esame, prie Jo stalo mes einame, todėl Bažnyčia vartoja apeigas, su kuriomis mes artymėsi prie Dievo, Jį pagarbinti arba savo širdin priimti.

Sunku Bažnyčios kunigams išreikšti žmonėms, su kokia dvasia, su kokiais jausmais, su kokiomis mintimis, su koku užsilaikymu, jie privalo garbinti Dievą ir artintis prie Jo. Todėl Bažnyčia sako: "Dievas apdovanojo gamtą kai kuriomis kalbų dovanomis. Tekalba daiktai — kiekvienas savotišku būdu."

"Tekalba rankos, kojos, akys ir balsas, kaip siela privalo gerbti ir garbinti. Teskelbia muzika Dievo garbinimą; teapsako skaisti, gryna šviesa Dievo grynumą, o spalvos Jo gražumą; tekykla maldos su kvepiančiais smilkalo dūmais; teaukština dangiškojo Tėvo galybę ir didybę iškilmės ir puošnumas.

Jei sielai pasidaro skaudu, liudna ir ji susopa, ją lydi bažnyčios pritemimas, juodi gedulos ženklai, juodi Mišių rūbai, liudnas varpo skambėjimas.

Bet tegu tik ateina linksmos valandos — varpai linksmi skamba, vargonų džiaugsmingos melodijos gaudžia, linksmi giesmių garsai banguoja, bažnytiniai rūbai balti, raudoni, auksiniai, linksmos, šokinėjančios, mirgančios šviesos sublizga visur, gražios, kvepiančios gėlės puošia altorius."

Tos apeigos (toks jų tikslas) gra-

žina ir puošia pagarbą Dievui; jos gelbsti išreikšti religines idėjas, mintis, kad viskas turi krypti į Dievą, kad garbinimą Dievo privalo lydėti džiaugsmas ir linksmybės, kad siela privalo pralinksmėti Dievuje.

Katalikų Bažnyčios apeigų arba ceremonijų kilmė yra garbinga. Jų tikslas yra praktiliausias.

Kaip V. Jėzus, atėjęs į šį pasaulį, pasakė, kad Jis atėjo ieškoti ne savo garbės, bet To, kuris Jį siuntė, Tėvo, taip Katalikų Bažnyčia savo apeigomis, savo iškilmėmis ieško ne savo garbės, bet To, kuris ją siuntė, Jėzaus Kristaus, Dievo.

Kiekviena mažiausia apeiga, kaip ir kiekvienas sutvėrimas, skelbia Dievą ir šaukia garbinti Jį.

Kaip sutvėrimų gražumas, taip ir apeigų grožė garsiai šaukia "Ateikite ir veizėkite, kaip gražus yra Viešpats, kaip gražus dangus, Jo gyvenimas, kaip graži privalo būti siela, kurią švenčiausioji Trejybė pasidaro savo gyvenimu.

MALDA LAIMINGOS MIRTIES.

O Marija! atmink mane toje valandoje, kada mano siela skirsis su tuo visu, kas žemiška ir kada stosis savo teisėjo akyvaizdoje; būk man tada Mótina ir galinga užtarėja, dapiıldydama Jėzaus nuopelnais tai, ko man trūks Dievo svarstyklėse.

O Šv. Juozapai, mano galingas Tėve! Tu, kuris saldžioj ramybėje atidavei savo sielą dangiškajam Tėvui Jėzaus ir Marijos globoje, prašau, atmink mane toje taip sunkioje valandoje ir būk man tėvu tada, kada pasaulis, it šešėlis išnyks iš akių, išaušus amžinybės aušrai. Amen.

Kataliko Visuomeniškos Pareigos.

Rašo: *Kun. D-ras J. Vaitkevičius, M. I. C.*

(Tąsa).

Tais pačiais dėsniais gyveno ir Lenkija savo laikais su savo "liberum veto" ir visomis bajorų liuosybėmis. Bajoras dažnai nematė reikalo skųsti kitą bajorą teisman, nes teismas buvo bejėgis, surinkęs savo kumečius, puldavo kaltininką, sudėgindavo triobas, sumušdavo ir tuo būdu atsilygindavo už padarytą sau skriaudą. Tokių visuomenių neilgas gyvenimas, nes, nepajėgdamos išreikalauti iš piliečių pareigų tvarkos, ramybės ir vienybės palaikymui, turėjo pagalios subyrėti.

Bet gali ir atvirksčiai pasidaryti, gali visuomenė taip įsigalėti, kad žmogui nebelleka nei kokių teisių, demarkacijos linija pasistumia tuomet vieneto linkui, palikdama visuomenei visas teises, o žmogui labai mažai, arba visai nieko. Tokioje būklėje yra paprastai atsidurusios barbarų tautos ir visuomenės, kuriose žmogaus vienetas nieko nereiškia, jį galima užmušti, sudėginti, atimti iš jo visą jo turtą visuomenės reikalams, mest plėšriems žvėrimis minios palinksminimui ir t.t. Savo apsigynimui žmogus neturi nei teisių, nei jėgų.

Nuskriaustieji bandydavo organizuoti savo teisių apgynimui ir kelti revoliuciją prieš visagalę visuomenę. Tos revoliucijos būdavo labai kruvinos, vis vien, kuri pusė laimėdavo, žudė savo priešus be mažiausio pasigailėjimo. Taip žudė galin goji Roma savo vergų sukilimus, taip žudė prancūzų revoliucija savo nugalėtus valdovus, taip šiandien žudo Rusijos revoliucija buvusius savuosius valdovus.

Matome tad, kad pastumimas demarkacijos linijos į vieną, ar kitą pusę neša

mirtį vienai, ar kitai pusei, visuomenei, ar žmogaus vienetui. Tik teisingas pusiausvyros išlaikymas, teisingas žmogaus vieneto apkrovimas pareigomis visuomenės naudai gali suteikti ramybę, palaikyti tvarką, suderinti žmogaus reikalus su visuomenės reikalais.

Pusiausvyros pamatas.

Kuo reikia remti tą demarkacijos linijos pusiausvyroje išlaikymą, ar galima surasti kokią taisyklę, kuri mums padėtų nustatyti teisingai abiejų pusių sandarbininkavimą?

Šio klausimo rišimas negali apseiti be įsikišimo kokios nors pasaulėžiūros, nes pirmiau reikia atsakyti į klausimą, kas yra žmogus, koks jo gyvenimo tikslas ir kas jį laukia ateity?

Jeigu kartu su bedieviais sakysime, kad žmogus yra gyvulys, kaip visi gyvuliai, kad jis neturi nei kokio pomirtinio tikslo, kad su mirtimi visas baigiasi, tuomet noroms nenoroms prieisime prie išvados, kad žmogaus aukščiausias tikslas yra visuomenės gerovė, kuriai privalo pašvesti visas savo jėgas, mylėti tą visuomenę iš visos dūšios, iš visos minties, iš visų jėgų, žodžiu atiduoti visuomenei tai, ką tikintys žmogus atiduoda Dievui.

Yra rašytojų, kurie skelbia savo pažiūras viešai šioje pakraipoje, ypatingai tie, kurie priklauso prie sociologinės Durkheimio mokyklos. Taip štai G. Goyau veikale: *La religion de l'avenir* — ateties religija pranašauja, kad tuomet įvyksiąs rojus ant žemės, kuomet tautos ir visuomenės užmirš Dievą, o ant sosto, kurį šiandien užima Dievas, pasodinsią žmoniją, kuomet kiekvienas žmogus stengsis atiduoti visuomenei tai, ką šiandien jis atiduoda Dievui, reiškia visiškai užsigins savęs, savo turto ir gyvybės, o ims

dirbti vien del visuomenės, kuomet ims mylėti visuomenę iš visos dūšios, iš visų jėgų iš visų minčių. Visai naujas katekizmas, kurio reikės eiti mokytis pas bedievius.

Matome tad, kaip bedievybė nejučiomis veda visuomenę prie visiško žmogaus teisių panaikinimo, stumia demarkacijos liniją kas kart tolyn, platina savo ribas žmogaus teisių kaštu. Žmogus toje pasaulėžiūroje pasidaro senovės vergas be žmogaus teisių, tampa ūkininko gyvuliu, su kuriuo ūkininkas gali daryti, ką tik jis nori, gali paplūaut, gali naudot ir išnaudot, gali daryt su jo gyvybe įvairius bandymus veislės pagerinimo tikslais, gali užvesti birth's control ir panašiai.

Ne kitokia, o tik tąja pasaulėžiūra vedini bolševikai žudo šiandie milijonus žmonių, o Max Stirner ir Nietzsche reikalauja žudyt silpnus, sergančius nepagydomomis ligomis, raišus, kuprotus, žodžiu, pataria elgtis su žmogum taip, kaip ūkininkas elgiasi su savo gyvuliu, kad išauginus kokį tai viršžmogį, kuris būtų įsikūnijimu ir išraiška visos galybės, kurią randame žmonijoje.

Kadangi šiandie viso pasaulio valstybės yra atmetusios tikiybę pasaulėžiūrą, visos nejučiomis eina prie žmogaus teisių paglemžimo, žodžiu prie barbarijos. Pastebėjo tai anglų filosofas Spenceris, kuris prieš mirtį (1904) pareiškė, jogei žmonija, nepaisant visų mokyklų, universitetų, mokslo įstaigų, greitai žingsniu žengia prie barbarijos.

Bedieviškajai pasaulėžiūrai nėra kitos išėities, ji turi neišvengiamai privesti visą žmoniją prie barbarijos, nes, nematydama žmoguje nieko daugiau, kaip visuomenės narį, gyvo organizmo sąnarį, turi pašvęsti tą sąnarį viso organizmo labui, kaip mes duodamės nupiauti ranką, ar ko-

ją, kad išgelbėjus nuo mirties visą kūną.

Sulig katalikiškąja pasaulėžiūra žmogus nėra grynas kūno sąnarys, žmonių giminės dalis, jis yra panašus į tą medžiagos atomą, kuris turi savo pastoves ypatybes, o tų niekas negali atomui nei atimt, nei naujų suteikt, galima atomą suskaldyt, bet jo ypatybių pakeisti negalima.

Toji pastovi žmogaus ypatybė, kurios niekas negali jam atimt, yra jo asmenybė, tai, kuo žmogus pasiremdamas sako "aš," ją gali paliesti vienas gamtos Kurėjas Dievas. Toji asmenybė yra apdovanota amžinastimi, kurios niekas negali žmogui atimti, apdovanota liuosa valia, kurios niekas negali priversti ir perlaužti, jeigu ji atsisakys norėti, ji privalo ant šios žemės išsitobulinti, pasipuošti gražiais dorybių drabužiais ir stoti Suvėrtojo akivaizdoje, kad galėtų su juom džiaugtis per amžius.

Sulig tad katalikiškąja pasaulėžiūra žmogus yra visuomenės ar tautos dalis ne visa savo esme, bet viena tiktai savo puse ir į tą tik vieną pusę valstybė ar visuomenė gali turėti teisių, gali statyti reikalavimų. Kita jo pusė, jo asmenybė priklauso vienam Dievui ir tik prieš jį vieną žmogaus asmuo turės atsakyti už savo darbus.

Tą tiesą, kad žmogus turi savyje kokią tai nepriklausomybę, yra nujautę net pagonų galvočiai. Seneka, kalbėdamas apie vergiją, sako, kad žmogus gali būt vergas, bet ne visa savo buitimi, o tik viena savo dalimi, kita jo aukštesnė ir kilnesnė dalis negali būt pavergta.

(Bus daugiau).

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo: *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Tāsa).

3. Negaudyk žinių, ypač kas pasaulyje nepaprasto įvyko. Tie įvykiai dažniausiai yra skandalingi. Jie kenkia susitelkimui, pamaldumui, o naudos neduoda. Besikalbant su kitais asmenimis, nejučiomis pasuk šneką prie dvasinių, ar mokslingų dalykų.

Savo laiku ir tinkamu būdu šnekėti yra naudinga, bet reikia savo kalbą tvarkyti ir polinkį per daug šnekėti suvaldyti. Išmintingas žmogus nekalba bereikalingų dalykų.

34. Juokas.

Trukšmingas džiaugsmo pareiškimas vyksta juoku. Juokas yra žmogaus prigimtės savimas ir labai yra susijungęs su kalba. Bet kaip yra protingų ir nepilnai protingų žmonių, taip ir jų juoką galime skirstyti į protingą ir neprotingą. Kiekvienas nuodėmingas juokas bus neprotingas, nes atneša sielai žalos. Iš čia ky-la reikalas sutvarkyti savo juoką.

Rašytojas Adarissus nustatė šias taisykles pažinti iš juoko žmogaus būdą.

Kas juokiasi garsu —

a — yra žmogus nuoširdus ir pasitikįs

e, i — juokiasi nuobodus žmogus

a su o jungdamas — yra drąsus iki nepadorumo.

o (aiškiai) — yra duosnus

u — šykštuolis ir veidmainis.

Baisus ir pavojingas, kuris niekuomet nesijuokia.

Klastos ir neapykantos pilnas, kuris juokiasi slėgiančiai ir kurčiai, kurio balsas, rodos, neišeina iš vidaus, bet rusena, kaip požemio ugnis.

Negali žmogus amžinai būti suniuręs, nuiliūdęs, nes tai reikštų dvasios ligą; iš antros pusės negali amžinai juoktis, nes iš tokio juoko pažįstami bepročiai.

Protingiems žmonėms reikia sutvarkyti, su-

valdyti juoką, kad jis būtų padorus ir nenkentų žmogui. Viešasis padorumas reikalauja, kad žmogus per daug nesijuoktų, nors džiaugsminga širdis sustiprina dvasią.

Nuodėmingas juokas tada yra, kai žmogus džiaugsmą reiškia del blogų dalykų.

1. Jeigu juokiasi, ką nors bloga padaręs, išgirdęs, patyręs.

2. Jeigu juokiasi pagiežos vedinas iš artimo nelaimės.

3. Jeigu juokiasi iš prigavimo, melagysčių.

4. Jeigu juokiasi, kad kitas asmuo ko nors nesuprato.

Žinokime, jog iš juoko matoma dorovinė žmogaus vertė. Iš ko jis juokiasi, iš to jis džiaugiasi. Kuomi gi džiaugiasi, to nori. Nepaprastuos atsitikimuose, nors ir artimui nelaimėn pakliuvus, protingas nesijuokia del artimo nelaimės, bet kad nelaimė nepatiko jį, arba kad nepaprastai juokingai įvyko.

Užtat, kur kvailas netveria juokais, ten išmintingas tik nusišypso. Tai gi:—

1. Negera per daug juoktis.

2. Yra laikas verkti ir yra laikas juoktis. „Palaiminti, kurie dabar verkiate, nes juoksitės“ (Luk. 6, 21). „Deja jums, kurie dabar juokiatės, nes gedėsite ir verksite“ (Luk. 6, 25).

Suvaldant savo juoką, atmink štai ką:

1. Nesijuok del blogybės.

2. Nesijuok iš pasidarytų artimo nuostolių.

3. Nesijuok iš artimo neišmanymo.

4. Nesijuok taip, kad kiti turėtų stebėtis.

5. Turėk juoke saiką, nesijuok per daug.

Verta dažniau prisiminti paskutiniuosius dalykus, o bus lengva neprotingą juoką suvaldyti.

35. Pauostymas.

Kiekvienas augalas, paukštis, gyvulys kitaip kvepia. Rožės turi kitokį kvapsnį, negu bijūnai, arkliai kitokį kvapsnį, negu avys ir t.t. Žmonės taip gi skiriasi šiuo atžvilgiu; nes

kitoks yra juodųjų žmonių kūno kvapas, kitoks baltųjų.

Visus tuos skirtumus kvėpėjime užuodžiame pauostymo pojūčiu, uosle. Užuodimo pojūtis yra sutelktas žmogaus nosyje ir yra labai reikalingas žmogui. Matymas ir lytėjimas ne visados pasako žmogui, ar imamas valgis yra sveikas, ar supuęs, — uoslė tuoj pasako, pirmiau negu įdėsime valgį burnon. Šio pojūčio neturėdami turėtume didelio gyvybei pavojaus. Pas gyvulius, paukščius uoslė yra galingiausia maistui surasti priemonė. Pas žmogų šis pojūtis užima antraeilę vietą, nes ko žmogus pojūčiais nepasiekia, — pasiekia supratimu.

Bet kaip kiekvienas kūno pojūtis, taip ir pauostymas, jei nėra proto tvarkomas, gali atnešti dvasiniam žmogaus gyvenimui skaudžios žalos.

Gyvenimas parodo, jog išsilepinusių pojūčių žmonės daugiau tarnauja kūnui, negu V. Dievui; daugiau rūpinasi savo pojūčius patenkinti, negu sielą išganyti. Ištikus reikalui pagelbėti pavojuje artimui, išsilepinusių pojūčių žmogus derėsis ir nenorės suteikti būtinos pagalbos. Tokie neslaugys ligonių, nelankys vargšų, nors ir turėtų pareigos. Jie lengva širdimi nusikalsta artimo meilei ir nusikalsta Dievui.

Švelnučių rūbų, kvėpalais palaistytų, čiuržėsys dažniausiai dengia tuščią, nešvarią lepūno dvasią. Bet kurie žmonės siekia tobulybės, — tie sutvarkę turi savo pauostymo pojūtį. Tą-gi pojūtį sutvarkyti reikia šiuo būdu:

1. Patsai nepirk ir nenaudok kvėpalų ar tai kambariui pakvėpinti, ar savo rūbus pašlakstyti, ar savo kūnui tepti.

2. Raštus, knygas, laiškus ir kitus daiktus palik, kaip yra ir nešlakstyk jų kvėpalais.

3. Gautąsias gėles, laiškus ir kitokius daiktus godžiai neuostyk; susivaldyk.

4. Turėdamas progos, atlankyk ligonius, kalinčius, vargšus, nerodydamas nepasitenkinimo dėl oro tvankumo pas juos, ar ligos blogumo. Jei gali, patarnauk jiems, išvėdindamas orą, ir prisidėk prie jų sveikatos grįžimo.

36. Skonies.

Skonies pojūtis nurodo į valgių rūšis. Vieni valgiai yra saldūs, kiti rūkštūs, treči kartūs, ketvirti aitrūs. Skonies pojūčio dirksniai apima burnos vidų: gomurį, liežuvį ir lūpas. Valgio vienodumas nepatenkina skonies; tas pojūtis ieško įvairumo ir kartu su temperatūros valgių atjautimu, džiugina žmogų. V. Dievas suteikė žmogui šį svarbų pojūtį, kad žmogus galėtų ir norėtų savo gyvybę palaikyti. Jeigu skonies pojūčio netektume, nebenorėtume nei valgio imti, pranyktų apetitas t. y. noras valgyti ir išbadėję turėtume silpti ir mirti. Skonis taip gi nurodo žmogui į valgio gerumą, ar blogumą ir tuomi apsaugoja žmogų nuo skaitlingų susirgimų. Taigi, skonies pojūtis yra geras dalykas, mums naudingas, tikrai reikalingas. Jo užduotis — tarnauti žmogui, apsaugojant jo gyvybę.

Bet kiekvieną gerą dalyką žmogus gali sugadyti, iškreipiant jo nustatytąjį tikslą. Jeigu ne skonies pojūtis žmogui tarnauja, bet žmogus tam pojūčiui, visame ieškodamas jam patenkinimo, — pasidaro didelė netvarka. „Nes Dievo karalystė ne valgis ir ne gėrimas, bet teisumas, ramybė ir džiaugsmas šventojoje Dvasioje,“ (Rom. 14, 17) mokina Apaštalas. „Valgis nedaro mūsų geresnių Dievui. Nes jei mes valgysime, mes neturėsime daugiau, ir jei nevalgysime nieko nenustosime,“ (1 Kor. 8, 8) t. y. vertybės Dievo akyvaizdoje. „Taigi, ar valgote, ar geriate, ar ką kitą darote, visa darykite Dievo garbei.“ (1 Kor. 10, 31).

(Daugiau bus).

Šv. Pilypas Nerijus ir Darbininkas.

(Iš "Šventųjų Bendravimo").

Romoje gyveno vienas vargšas, kurs pelnėsi sau duoną nešiodamas sunkenybes. Į bažnyčią retai kada ateidavo. Visų Šventųjų dieną užsuko kartą į bažnyčią bent "amžinatilsį" sukalbėti už savo motiną, kuri taip nuoširdžiai jį mylėjo.

Ji gerokai savo sūnelį buvo pralavinusi: šis mokėjo visus poterius, lankė mokyklą, buvo vestas prie pirmos pažinties ir Šv. Komunijos. Bet tai buvo labai seniai. Su laiku berniukas išaugo į linksmą, stiprų žaliūką, užmiršo tikyba, katekizmą ir visa tai, ko buvo išmokęs mokykloje. Vertėsi rankų darbu, nešiojo sunkenybes už menką atpildą, o ir tą patį vakarais praleisdavo smuklėje.

Visų Šventų dieną jis, užuot ejęs į smuklę, užsuko į bažnyčią ir nuslinko į kamputį prie vieno pilioriaus. Čia jis stengė atsimiti kokią maldelę, kurių kadaise buvo išmokęs iš motinos. Priesiminė pradžia kažkokios maldelės, pradėjo ją kalbėti, bet tuoj nutrūko. Mėgino sukalbėti "Sveika Marija", bet nė tos nestengė pabaigti.

Netrukus kunigas įlipo į sakyklą ir ėmė sakyti pamokslą, pritaikintą tai dienai. Buvo tai šv. Pilypas Nerijus. Kalbėjo jis karštai ir gyvai apie reikalingą įsigyti šventumo. Savo pamoksle kelis kartus pakartojo, kad **norint šventam mirti, reikia šventai gyventi.**

Mūsų darbininkui, kurs vis dar tebestovėjo kamputyje, tie žodžiai įkrito į atmintį. "**Norint šventam mirti, reikia šventai gyventi,**" — kažkas nuolatos jam kukždėjo.

Iš bažnyčios išėjo paskutinis. Laiks nuo laiko kartodamas savo širdyje girdėtus žodžius, jis priėjo smuklę.

— Nu gi dabar, — tarė pats sau, — kodėl man neįsigyti šventumo? — Ne, aš nenoriu daugiau varstyti smuklės durų, — reikia būti šventam!

Tvirtai nusprendė ir pasiryžo.

Neperžengęs smuklės slenksčio, darbininkas grįžo ieškoti savo pamokslininko. Roma tik ir kalbėjo apie šį garšų Dievo tarną; visi jį gerai pažinojo; pažinojo jį ir šitas darbininkas ir šventuoju vadino.

Taigi, jis atvykęs į Oratorijos vienuolyną, paskambino varpelį.

— Aš norėčiau pamatyti Šventąjį, — pasakė atėjusiam broliui vartininkui.

Nuvedė jį pas Šv. Pilypą, o jis vos tik aną išvydęs sušuko:

— Sveikas, mano Šventasis! Aš atėjau, kad išmokčiau būti šventas.

— Jūs suklydote, brangusis, — aš dar nesu šventasis, tik vargšas nusidėjėlis.

— Ar tai ne Jūs kun. Pilypas Nerijus?

— Dabar tai tiesą pasakėte. Taip, aš esu Pilypas Nerijus.

— Taigi Jūs esate mano Šventasis. Išmokykit mane, kad ir aš būčiau šventas.

Šv. Pilypas valandėlę susimąstė. Paskui, metęs pilną gerumo ir užuojautos žvilgsnį į šią paprastą, neišlavintą, bet atvirą sielą, kurią jam Apvaizda atsiuntė, tarė:

— Mano bičiuli, ar jūs mokate skaityti?

— Aš manau, kad taip... Kadaise vienuoliai mane išmokė skaityti Evangeliją... Be to, savo motinos knygoje žiūrindavau paveikslus ir maldas... Bet tas buvo labai seniai.

Šv. Pilypas kiek užtruko savo knygyne. Paskui, nešdamasis atverstą kny-

gą, sugrįžo ir ją paduodamas tarė:

— Mano prieteliau, skaitykite tik šiuos keturis sakinius, bet skaitykite labai atsidėjęs. Po aštuonių dienų vėl sugrįšite pas mane.

— Tiktai keturis sakinius skaityti ir jau būsiu šventas?! Na, tai vieni juokai!

— Ne, brangusis, tai labai rimtas dalykas. Tik skaitykite pagalvodamas, o priedų dar ir tą trumpą paaiškinimą, kurs po tų keturių eilučių eina. Be to pasistengkite tą įvykdyti, kas čia rašoma.

— Gerai, — atsakė linksmas darbininkas, — tai aš pasižadau. O po aštuonių dienų būsiu vėl čia. Sudie, mano Šventasis! — Ir jis su knyga išėjo.

Praėjus aštuonioms dienoms, jis vėl beateinąs pas Pilypą.

— A, tai mano bičiulis, — tarė Šventasis. — Na, o kaip ėjosi su tais keturiais sakiniais?

— Nė jau jie taip baisiai sunku buvo skaityti, nė ką. — Štai jos, tos keturios eilutės: "Melsite Dievą..., negirtausite..." ir kita. Gal jūs manote, kad tai buvo lengva vykdyti?

— O vis dėlto jūs tai vykdėte.

— Taip, aš tai pildžiau, bet man dantis sukandus reikėjo valdytis.

— Gerai, mano bičiuli, jūs jau esate tobulybės kelyje; nenustokit drąsos, — jūs šventumą prieisite; tik dar reikės kokias keturias ar penkias eilutes išmokti ir jas įvykdyti.

Dar kelias minutes jie šnekučiavo. Daug ko buvo galima iš darbininko tikėtis. Drąsūs ir tiesūs jo atsakymai rodė jį esant gero būdo.

Atėjo metas skirtis. Mokinyš gavo vėl keturias eilutes ir atsisveikino su Šventuoju, žadėdamas po aštuonių dienų vėl grįžti.

Praėjo aštuonios dienos, bet darbininkas nesirodė. Šv. Pilypas Nerijus

ėmė nerimauti ir melstis už savo bičiulį.

Prabėgo jau ir 15 dienų, o jo vis kaip nėra taip nėra.

Šventasis liovėsi jo ir belaukęs ir ko nors iš jo tikėjęsis.

— Ot vargšas, — mąstė sau, — taip gražiai pradėjęs, pritrūko drąsos ir, be abejo, metė tų keturių eilučių pratybas.

Taip jam besvarstant, vieną dieną pasigirdo sunkūs žingsniai. Kažkas karidoriumi artinosi. Tuoj pabeldė į jo kambarėlio duris.

— Tai jis! — sušuko Šventasis, bėgdamas atidaryti durų.

Iš tikrųjų tai buvo jis. Bet kaip jis vargingai atrodė: suvargęs, susilenkęs, pasiramščiaavo lazda; galva buvo perrišta skepetaite; skruostai sudaužyti, žaizduoti; ant nosies mėlynavo du ar trys smarkaus užgavimo ruožai, kurie jau baigė gyti; kakta turėjo plačius dūžių pėdsakus.

— Kas jums nutiko, mano brangus bičiuli? Kas gi galėjo jus taip baisiai sudaužyti?!

Šiek tiek ir Jūs. Taip, tai Jūs, mano Šventasis. Stebitės?! — Pamatysit, kaip tai atsitiko.

Rytą šveičiu aš sau linksmas Albano keliu su pintine ir pabūklais ant pečių. Žiūriu — priešais atvažiuoja karieta su dvejetu arklių. Kaip tik jie mane taip apsikrovusį pastebėjo, tuoj ėmė prunkšti, baidytis — šokti piestu. Pagaliau šoko į šalį, o vežimas tik keberiookšt — ir apsivožė į ravą. Ponaitis atsikėlė, kaip katinas iš miego, pasiraivė, o pasiraivęs šoko prie manęs, brinkt — parsimušė mane į purvą ir kad ims su botkočiu daužyti man galvą... Kad bent trumpai, o dabar — beveik 10 minučių! Oi, mano Šventasis! Kad aš būčiau norėjęs, tai į miltus jį būčiau sumalęs! — Tik pažiūrėkit į ma-

no rankas, į tuos galingus raumenis!... Ar tai aš kaltas, kad jo arkliai pasibaidė nuo mano pintinės? Negi aš galėjau palikti savo pintinę, — čia mano uždarbis, čia mano įrankiai?! Taip, mano Šventasis, tikrai aš jam būčiau parodęs, iš kur jo kojos dygusios. Bet tos tavo keturios eilutės, kurias ką tik buvau perskaitęs, taip padarė. **“Neatsimokėk blogu už blogą”; “darykite gera tiems, kurie jus persekioja”; “kada jums muš į dešinį skruostą, atstatykite jam ir kairįjį.”** — Ai, man nereikėjo atstatyti antro žando, — jis ir pats juodu abudu susirado! Aš nieko jam nesakiau. Kai jis nuvažiavo, tada aš atsikėliau. Taigi, penkiolika dienų turėjau gulėti ligoninėje. Ir tik šįryt išėjau. Išėjęs skubinausi čia.

Šv. Pilypas susijaudino iki ašarų. Apkabino jį ir prispaudė prie širdies jo galvą, pamėlynavusią nuo kirčių. Ir juodu jau daugiau nesiskyrė: Šventasis pažadėjo jį priimti į vienuolyną. Kilnus darbininkas puolė į kojas ir ėmė verkti: jam nė į galvą nebuvo atėjusi mintis, sulaukti tokios laimės.

Jis tapo broliu. Tai buvo nuolankumo, maldingumo ir paklusnumo pavyzdys... Jis norėjo tapti šventasis, o jo noras ligi galo buvo didis. Išgyvenęs dar 20 metų vienuolyne, nukeliavo pas gerąjį Dievulį sau užmokesčio atsiimti. Jo dienos buvo išpuoštos gerais darbais, kurie jam prirengė garbės vainiką.

Išvertė Viktoras.

KATALIKŲ PASAULY

HANKOW, Kinija. Į pietryčius 40 mailių nuo Hankow yra katalikų Misija Hwangshihkang'e. Ji yra ant upės Yangtze kranto. Ta Misija dabar visiškai sunaikinta, o miestas smarkiai apgriautas. Tai padarė šių laikų kruvinieji barbarai — komunistai.

Apie 3000 komunistų užpuolė miestelį. Jie pradėjo plėsti gyventojų turtą ir žudyti žmones. Kas tik galėjo prasprūsti, bėgo iš miesto, gelbėdamas savo gyvybę. Kunigai misijonieriai ir seserys mokytojos taip pat priversti buvo apleisti tą vietą. Juos išgelbėjo nuo žudynių japoniečių laivai, kurie juos priėmė.

Tėvas Ferrary buvo sučiuptas banditų, kokios šimtas pėdų nuo laivų. Banditai buvo jau besigabena. Tai pamatė laivo kapitonas. Jis surinko savo žmones ir parengė leisti šūvius į banditus. Šie suprato, kad jiems gali kliūti nuo japonų šūvių, paleido Tėvą Ferrary.

Misijos visas turtelis arba išplėštas arba sunaikintas.

Pamesta maldaknygė.

Misionierius kun. Ksaveras Siu taip rašo iš Kaičou (Kinija): “Įvairių yra čia atsivertimų priešasėjų. Dažniausiai stambeldį atverčia kokios nors mūsų tikėjimo tiesos pažinamas. Bet kartais vienas koks žodis, kurį jis išgirdo per pamokslą ar išskaitė kurioj knygoj, atidaro jam akis.

Sykį buvo toks atsitikimas. Vienas žmogus, vardu Vang-siu-fang, kurs gyvena U-kia-yungo apskrityj, eidamas keliu, rado maldaknygę. Ta knygelė buvo pavadinata Cuan-kung. Joje buvo surašytos katalikų maldos. Ją matyt pametė kas nors iš einančių į Ning-kią šv. Mišių klausyti. Vang-siu-fang pavartė knygelę, ėmė skaityti, kas ten buvo parašyta ir kai kurios maldos jam labai patiko. Pasikvietęs kelius savo jaunus draugus, mokėsi su jais tų maldų ir stengėsi visa tai daryti, kas ten buvo parašyta.

Praėjo metai. Jie buvo padarę jau didelę pažangą naujo tikėjimo pažinime. Atėję pas mane prašė pamokyti juos katechizmo. O po metų aš pats juos pakrikštijau.”

“M.”

MUSŲ DARBAI

ETIKĖTA linksma žinia pasiekė plačią Ameriką. Amerikos lietuviams gerai pažįstamas visuomenės darbuotojas, buvęs Lietuvos Universiteto Rektorius, dabartinis Marijonų Vienuolijos Vyriausias Vadovas, J. M. kun. Pr. Būčys paskirtas rytų apeigų vyskupu. Jo konsekravimas į vyskupus įvyko liepos 6 dieną, 1930 m. Romoje. Tą pat dieną J. E. vyskupas Pr. Būčys išventino į kunigus Kunigaikštį Aleksandrą Volkovskį. J. E. vysk. Būčys paskirtas atstovauti Romoje Rytų Bažnyčiai.

Amerikos lietuviai katalikai 1928 m. buvo įgalioję Jo Eks. vyskupą Pr. Būčį atstovauti mūsų išėivijos katalikišką organizuotą visuomenę Tarptautiniame Eucharistiniame Kongrese Sydney, Australijoje. J. E. vyskupas Pr. Būčys tą jam pavestą misiją atliko. Iš Romos pro Indiją nuvyko Australijon. Dalyvavo T. Euch. Kongrese ir iš ten pro Fiji salas atvyko į San Francisco, Cal. Chicagoje, New Yorke ir kitur padarė Amerikos lietuviams keletą plačių pranešimų, ką jįsai buvo matęs ir patiręs, bekeliaudamas apie pasaulį.

Dienraštis "Draugas" tas gerb. Atstovo žinias išleido dailioje knygoje. Toji knyga vadinasi "XXIX Tarptautinis Eucharistinis Kongresas." Parašė kun. Pr. Būčys, M. I. C. Tos knygos kaina \$1.00. Galima dar gauti.

Jo Ekse. vysk. P. Būčys yra parašęs daug knygų. Jas tūkstančiai žmonių skaito ir negali atsigrožėti jų mokslingumu.

J. E. vysk. P. Būčys yra gimęs Rugspiučio 20 d. 1872 m. Taigi, šiais metais baigia 58 metus. Į kunigus tapo išventintas 25 kovo, 1899 m. Pasaulį apleido ir istojo į Marijonų Vienuoliją rugp. 29 d.

1909 m. Pirmuosius vienuolinius įžadus padarė rugsėjo 15 d. 1910 m.

Marijonų Vienuolijos Kapitula, įvykusi po mirties šventos atminties arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus Vilanuose, Latvijoje, 1927 m. liepos 12 d. išrinko dabartinį vyskupą J. E. Pr. Būčį Vyriausiu Marijonų Vienuolijos Vadovu. Jam uoliai pasidarbavus Romoje, Marijonų Vienuolijai pripažino šventasis Tėvas išimties privilegiją 26 balandžio 1929 m. N 8290-27, o šiais metais, J. E. arkiv. Jurgio Matulevičiaus mirties 3 metų sukaktuvių dienoje, susilaukė galutinio Marijonų Vienuolijos įstatų patvirtinimo Šv. Tėvo dekretu Nr. 7497-29.

Išaugus Marijonų Vienuolijai beveik iki 400 narių, įvykinta oficialus Marijonų Vienuolijos suskirstymas į Provincijas 29 bal. d. 1930 m. Padarytos trys Provincijos: Amerikos, Lietuvos ir Lenkijos. Esamuosius Latvijoje ir Baltgudijoje vienuolynus pavesta valdyti betarpiu Vyriausiai Vadovybei Romoje.

Nespėta apsidžiaugti tais laimingais ir Vienuolijos gyvenime svarbiais įvykiais, štai Panelės Šv. Aplankymo dieną, liepos 2 d., pasiekė Amerikos ir Lietuvos lietuvius labai džiaugsminga žinia: J. M. Kun. Pr. Būčys paskirtas rytų apeigų vyskupu. Konsekracija liepos 6 d.

Bet vyskupo valdžia teikia ir didelių pareigų Bažnyčioje. Jau seniau buvo paskirtas J. E. vysk. P. Būčys į Šv. Tėvo komisiją, rūpintis rusų tikybiniais reikalais. Būdamas vyskupu J. E. Pr. Būčys turės, be abejo, dar daugiau toje srityje rūpesčių.

Kad tuos rūpesčius jam palengvintume ir kad parodytume J. E. vyskupui Pr. Būčiui savo prielankumą, padarykime jo vardo dienai dovanėlę.

Savo vardo dieną J. E. vysk. Pranciš-

kus Būčys švenčia gruodžio 3 d. Kas norės ta proga suteikti J. E. dovaną skyrium, gali tai padaryti kada nori. Reikia uždėti tokį adresą: Right Reverend Bishop Pr. Būčys, M. I. C., Piazza di S. Nicolo da Tolentino 31. Roma — Italy.

Kas-gi norės prisidėti prie "Laivo" sumanytos dovanėlės ir teiks dovaną mažiau \$2.00, gaus jo gražią knygą: "XXIX Tarptautinis Eucharistinis Kongresas."

Prie "Laivo" dovanos prisidėdami, aiškiai parašykite savo vardą ir adresą. Užpildę kuponą, siųskite "Laivui."

Gerb. "Laivo" Redakcija, —

Prisiunčiu dovanėlę \$. . . . .
Jo Eksc. vyskupo Pranciškaus Būčio vardo dienai ir prašau man prisiųsti jo parašytą knygą "XXIX Tarptautinis Eucharistinis Kongresas."

Vardas . . . . .

Adresas . . . . .
. . . . .

Kolegijos Remėjai:

A. Rakauskienė Cicero, Ill.	3.00
Barb. Veturienė Phila., Pa.	6.00
Julius Vilčiauskas Waterbury, Conn.	3.00
Ona Šamtorienė Aurora, Ill.	3.00
M. Jakonienė Chicago, Ill.	5.00
Julijona Kimutienė Phila., Pa.	5.00
A. Margelis Grand Rapids, Mich.	3.00
A. Kreminskaitė Chicago, Ill.	3.00
B. Astrauskas Plymouth, Ind.	3.00
Paul. Valiulienė Chicago, Ill.	40.00
Vinc. Naruševičienė Westville, Ill.	3.00
Barb. Žitkevičienė Chicago, Ill.	5.00
Bronė Zubienė Chicago, Ill.	5.00
Barb. Žitkevičienė Chicago, Ill.	3.00
B. Mačiūnienė New Britain, Conn.	1.00

Ona Ražaitienė New Britain, Conn.	2.00
Barb. Znotinienė S. Boston, Mass.	3.00
P. Jurevičiūtė Brooklyn, N. Y.	5.00
M. Baltrušaitienė Brooklyn, N. Y.	3.00
J. Meškauskas S. Boston, Mass.	6.00
Ona Daujotienė Cicero, Ill.	5.00
Dom. Ališauskienė Kenosha, Wis.	3.00
L. Rimkienė Brooklyn, N. Y.	5.00
Konst. Zaksienė Chicago, Ill.	5.00
Ona Jurgaitienė Phila., Pa.	3.00
L. B. K. Homestead, Pa.	5.00
Just. Lapinskas S. Boston, Mass.	3.00
M. Armalavičienė New Britain, Conn.	1.00
R. ir M. Rėklaičiai Gr. Rapids, Mich.	6.00
M. Naujalienė Grand Rapids, Mich.	3.00
Marė Pėstininkienė Chicago, Ill.	3.00
Domiceė Gasparkienė Chicago, Ill.	3.00
Agota Kasiliauskienė Chicago, Ill.	3.00
Marc. Stulginskienė Chicago, Ill.	50.00
J. Ukonis Chicago, Ill.	3.00
Ona Prosevičienė Chicago, Ill.	3.00
Anelė Paliolienė Chicago, Ill.	3.00
Petras Klimas Bayonne, N. J.	3.00
Vincas Karpauskas Bayonne, N. J.	3.00
Katarina Kalvaitienė Lietuva	3.00
Veron. Vaičiūnienė Soyersville, Pa.	6.00
Juoz. Grudis Spring Valley, Ill.	3.00
Brostvininkų Dr-stė Spring Valley, ...	3.00
Boleslovas Lescauskas Chicago, Ill.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas

Remėjų Centras.

A. † A.

VERONIKA DAUKSIENĖ,

Nuolatinė Marijonų Kolegijos Remėja, mirė birželio 29 d. 1930 m. Harvey, Ill.

Už ją yra atlaikytos dvejios šv. Mišios Marijonų Vienuolyne. Visųgi Remėjų prašome sukalbėti už a. a. Veronikos sielą po 1 Ražančiaus dalį.

Amerikos Lietuvių Žinios.

Draugijos Jubiliejus.

ROCHESTER, N. Y. Šiais metais birželio 1 d. suėjo 25 metai kai gyvuoja Rochesteryje Šv. Petro ir Povilo Dr-ja. Savo jubiliejų labai dailiai paminėjo. Iškilmingas pamaldas su pamokslu pasakė gerb. klebonas kun. J. Bakšys. Pamaldose dalyvavo ir kitos draugijos. Vakare sudarytas įvairus programos. Iš Dr-jos apyskaitos matyt, jog Dr-ja per 25 metus išmokėjo viso \$22,174 dol. Dabar turtas siekia \$19,000 dol. Pašalpų suteikta \$12,698; pomirtinių \$3,607. Parapijos reikalams dr-ja davė \$2,500 dol. Pradžioj buvo 25 nariai. Dabar yra 180. Iš pirmųjų likosi gyvųjų tarpe tik 3, kurie tinkamai pagerbti.

Ekonominė Konferencija.

NEW YORK, N. Y. Birželio 19 d. 1930 m. New Yorke įvyko pirmoji Am. lietuvių ekonominė Konferencija. Dalyvavo visuomenės veikėjų ir nuo ekonominių organizacijų atstovų 55. Buvo taip gi svečių iš Lietuvos ir iš Vilniaus p. E. Vileišienė.

Iš gen. Konsulo P. Žadeikio kalbos matyti, jog pereiniais metais Lietuva iš Amerikos pirkė daugiau prekių, negu Amerika iš Lietuvos už 1,200,000 dol. P. Konsulo noras suinteresuoti labiau Amer. lietuvius lietuviškomis prekėmis pavyko. Surtarta burtis į Vaizbos Būtus (chamber of commerce) tuose miestuose, kur jų nebuvo pirmiau; padauginti importą iš Lietuvos.

Federacijos Seimas.

NEWARK, N. J. Federacijos Seimas įvyks šiemet Newark, lietuvių Švč. Trejybės par. salėje rugpiučio 19, 20, 21 d. Šis Seimas bus labai svarbus Federacijos gyvenime. Reikia, kad visos parapijos, draugijos, ypač Centralinės pasiųstų savo atstovus lietuvių katalikų reikalams aptarti.

“Laivo” Kontestas.

Ši rudenį planuojama sudaryti didelis “Laivo” kontestas, skaitytojų vajas. “Laivas” tariasi veikti išvien su dienraščiu “Draugu” ir abudu laikraščiu skiria dovanų daugiau \$3,000 dol. gyvais pinigais. Didžiausioji 1 laipsnio dovana \$1,000.00, mažiausia dovana \$20.00. “Laivas” dabar turi puspenkto tūkstančio ėmėjų. Norime sudaryti 10,000 skaitytojų armiją. Ar pavyks “Laivui” tai padaryti, priklauso pilnai nuo kolonijų veikėjų. Jeigu atsiras bent po 2 asmeniu kiekvienoj parapijoj, norinčiu stoti į dailų, naudingą ir garbingą švietimo darbą, — padarysime, ką esame pasiryžę.

“Laivas” tikisi sulaukti greitai laiku pasisiūlymų į “Laivo” ir “Draugo” kontestą. Jiems mes smulkiau pranešimė apie kontesto sąlygas.

Pagalvokite, gera proga. Jeigu Vajus pilnai pavyksta ir Jūs esate konteste pirmieji, — gausite visą \$1,000.00. Greitai rašykite “Laivui” 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Vasaros pramoga.

CAMBRIDGE, Mass. Šv. Petro dieną mūsų parapija turėjo didelį pikniką “Palangoje.” Diena buvo nepaprastai graži. Žmonių privažiavo labai daug. Į svečius atsilankė gerb. kun. Pr. Juras, Lawrence klebonas. Tą dieną turėjo persiimti abiejų kolonijų L. Vyčių baseballininkai. Laimėjo Cambridge kuopa 13 prieš 1. Už tat gerb. klebonas kun. F. Juškaitis skaniai juos pavaišino ir suteikė 3 boles dovanų. Parapijai liko gražaus pelno, nes visi dirbo vienybėje.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Delko kunigai aiškina, kad žmonės turtų nekrautų, automobiliais nevažinėtų, gražių meblių savo namuose neturėtų, o jie delko gražiais automobiliais važinėja ir už tūkstančius dolerių radio turi. Mes turtus turim krauti del to, kad šeima būtų iš ko išlaikyti ir savo senatvė aprūpinti? Wor—ris.

ATSAKYMAS. Atsakymą į savo klausimą, jei skaitai "Laivą" ištiesai, galėjai rasti "Laivo" num. 28, bet, kadangi matau, kad daug žmonių vieni blogos valios vedami, kiti, per savo nesupratimą, kunigų pamokymus iškreipdami, kiti prasima-nydami nebūtų dalykų, primeta kunigams įvairiausių blogumų, tai čia dar šiek tiek paaiškinsiu. Čia ne specialiai tau tą atsakymą rašau, bet daugybei, galiu sakyti, visai miniai.

Dievo įsakymas "Nekalbėk netiesos" ant savo artimo nesustojo buvęs. Dievas savo laike pareikalaus atskaitos iš kiekvieno. Toks duoti atskaitą iš kalbos, net iš žodžių, minčių ir jausmų. Jėzaus Kristaus pamokymai tai patvirtina.

Daugybė žmonių pamiršta visiškai tą jį Dievo įsakymą, itin kada kalba apie kunigus. Tuomet nevienas net laiko sau už garbę, jei daugiau už kitą suranda savyje purvo ir mėšlo drėpti jais ant kurio nors kunigo arba apskritai ant kunigų.

Tuom tarpu didesnė bus atsakomybė pas Dievą už šmeižimą kunigų, negu paprastų žmonių. Kunigas, mat, yra Kristus Bažnyčios, religijos atstovas. Kas drąsiai, nesąžiningai šmeižia kunigus, iškraipo jų pamokymus, kenkia ne tik tiems kunigams, bet kenkia tikėjimui ir tiems, kurie šmeižtų klauso ir juos skaito.

Daug žmonių neatskiria kunigo nuo tikėjimo. Įgavo tokią panieką kunigų, jie paniekina tikėjimą ir žūva nelaimingi.

Taip, skaudu. Bet yra žmonių labai, labai nesąžiningų, kuomet jiems tenka kalbėti apie kunigus.

Tiesa; būtų labai gerai, kad nenuodėmingi angelai būtų kunigai; bet ar ant jų, manai, žmonės nesurastų šmeižtų? Ar žmonės, toki pat žmonės, kaip ir dabar, nesurado anuomet priekabių prie Dievo — Žmogaus, Jėzaus Kristaus? Ar neapšmeižė Jo?

Gi kunigai yra grynai žmonės. Žmonių silpnybės lydi juos nuo lopšelio iki karto. Daug daugiau įvairiausių pagundų lydi jų gyvenimą, negu paprastų žmonių, bet žmonės "savo akyje ir kitų lygių sau žmonių akyse nemato rasto, kuomet kunigų akyse ižiūri krislą;" gi jei kartais jo negali ižiūrėti, tuomet prasimano, kad jis yra.

Tiesa, kunigai turi nuodėmių, eina išpažinties, daro atgailą, kaip ir visi tikintieji. Tik čia skirtumas, kad žmonės save del savo nuodėmių glosto ir teisina, o pamatę kunigą nusidėjus, stveria akmenį ir "užmušt jį." Ar tai teisinga?

Dabar tu savo klausime rašai "Del ko kunigai aiškina, kad žmonės nekrautų turtų, nevažinėtų automobiliais... ir t.t.

Brangusai! Aš esu tikrų tikriausias, kad tu nei vieną kunigą negirdėjai taip sakant, kaip rašai, nebent tas kunigas buvo pasidaręs kokis "beibė."

Galėjo kunigas pasakyti taip: "Jūs, žmonės, kraujate sau turtus, važinėjate puikiais automobiliais, turite nusipirkę gražius meblius ir t.t., o niekuomet nesurandate keletos dolerių Bažnyčios tikėjimo ir labdarybės reikalams." Nežinau, prie kokių žmonių tu priklausai, bet žinau katalikų, kurie visiems galams turi dolerių, bet visuomet pasirodo tikriausi vargšai, tiesiog ubagai, kuomet iš jų kas prašo aukos Bažnyčios reikalams, išga-

nymo sielos reikalams.”

Bet tokius ir Jėzus Kristus išpėjo sakdamas, kad “ką pagelbės tau, žmogau, kad ir tu visą pasaulį įgijęs turėtum, jei savo sielai skriaudą padarysi.”

Na, ar blogai daro kunigai, jei ši Jėzaus išpėjimą pakartoja žmonėms ir juos pamoko, kaip naudotis turtais.

Galėjo kunigas pasakyti: “Nevažinėkite puikiais automobiliais, nesipirkite per daug brangių, puikių meblių, o taupinkite pinigus ir turtą, kad turėtumėte kuo vaikus leisti į aukštesnį mokslą, kad turėtumėte kuo aprūpinti save ligoje, senatvėje ir atlikti kitus svarbius reikalus.

Ar blogas čia kunigo išpėjimas. Juk automobilis ir puikūs mėbliai — tai labai menkas turtas. Daleiskime, tu apsirgai. Neturi susitaupęs pinigų banke. Jei tu norėsi parduoti, savo automobilį arba meblius, kad galėtum apsimokėti bilas, tai ką už juos gausi? Gal būt gausi ketvirtą dalį to, ką įmokėjai. Tai kokis čia turtas ir aprūpinimas savo šeimos, ligos ir senatvės.

Tai čia yra labai gražus, nuoširdus ir tėviškas kunigo išpėjimas nesusiprantantiems. Del to jį reiktų gerbti, kad jis šalia jų sielos, da ir jų kūno ir žemės gerove rūpinasi.

Galėjo kunigas pasakyti, kad tie žmonės neprotingai visiškai daro, kurie pasiima puikius automobilius, gražius meblius ir kitokius dalykus “ant išmokesčių.”

Žiūrėk, mokėjo, mokėjo, o paskui ištiko kokia nors nelaimė, neturi kuo mokėti, puikieji automobiliai ir gražieji mėbliai išvažiavo. Tai tau turtas!

Pats žinai, kiek tokių asmenų yra, ir kiek jų visas turtas taip žūva. Ar nenaudinga, kad ir tokius kunigas išpėja.

Tokios žmonių rūšys niekuomet negali surasti dolerių parapijos reikalams, tai jos ir duoda progos kunigams labai teisingai atsiliepti apie tų žmonių nekrikš-

čionišką turtų valdymą, už ką taip pat bus atsakomybė Dievo teisme.

Taigi ar jums patiks, ar nepatiks toki “Laive” paaiškinimai ir kunigų bažnyčiose paaiškinimai, bet jie bus daromi.

Reikia pasakyti, kas žmonėms išganinga, naudinga, o taip pat pragaištinga, o ne vien, kas jiems patinka.

KLAUSIMAS. Jei vyras, eidamas iš darbo, išgeria kur nors pakeliui porą stikliukų, ir pati su jo posūniais jį sumuša, kas iš jų labiau prasižengia? G. Š.

ATSAKYMAS. Jei vyras tik porą, tai reiškia du, stikliuku “išsimautų” pakeliui, aš manau, kad pati net nesuprastų, kad jis taip padarė ir nemuštų. Greičiausia, kad tą “porutė stikliukų” turi kitokią prasmę negu du. Ta porutė gal vyrą nusvaigina. Jis parėjęs kelia trukšmą, tai moteris neišsikentus apdaužė.

Blogai padarė vyras; blogai padarė ir pati.

Bet jei vyras ištikrųjų tik du mažų stikliuku išsigėrė, nebuvo girtas, ramiai laikėsi ir pati sužinojus, kad gėrė, jį su posūniais sumušė, tai ji daug kaltesnė už vyrą.

KLAUSIMAS. Kur galiu gauti knygutę, iš kurios galima išmokti patarnauti, Mišias laikant, ir kurioje galėčiau rasti Mišių tekstą? G. Š.

ATSAKYMAS. Kreipkis į “Draugo” knygyną, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojoimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
K R A U T U V Ė

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.